

[Hørn.]

Jeg lagde mærke til, at den konservative ordfører forsøgte på stadig væk at bilde befolkningen ind, at det konservative folkeparti står som den egentlige forkæmper for Store-Bælt. Jeg tror ikke, det behøver at siges mere; man har opdaget, at det er en udmærket sag at køre.

Må jeg så sige til hr. Stæhr Johansen, at jeg står ved det, jeg sagde den 16. februar 1969: i det øjeblik, der er behov for en forbindelse ud over den, vi skal lave over Store-Bælt på et eller andet tidspunkt, kan det udmærket blive Samsølinjen. Hvornår det bliver, skal jeg ikke udtale mig om, men det må være nogle år efter, at Storebæltsanlægget er taget i brug; uanset hvilken form det måtte få.

Så undgik vi naturligvis ikke, at DSB af folketingsmedlemmer fik nogle hak i tuden. Nu vil jeg gerne minde ærede medlemmer og det høje ting om, at da vi vedtog den nye lov om statsbanernes styrelse, foreholdt jeg tingets medlemmer, at det kunne ikke hjælpe at stemme for denne lov og sige til statsbanerne, at nu skal det køre, hvis vi, som har ansvaret for taksterne på statsbanerne, så bagefter står her og hegler ned på statsbanerne. Tror man virkelig, at personalet fra lederne og ned til den sidst antagne mand synes, det er en redelig behandling at få? Jeg synes, det er for dårligt. Vi ved, at det er os i dette ting, der bestemmer, hvordan taksterne skal være. Men ingen har haft mod til at stå op og sige: de takster må sænkes. Det er for ringe!

Hr. Stæhr Johansen og hr. Bilgrav-Nielsen var inde på dette slagord, som vi tit hører, om at nitte landet sammen, ligestille landsdelene. Det er jo også meget besnærende. Derved ligesom tilkendegiver man over for befolkningen, at der er ulige vilkår. Men da taksterne er de samme, enten man går fra øst til vest eller fra vest til øst, er erhvervslivet ligestillet på det punkt. Det er faktisk at putte blå i øjnene på folk at bilde dem ind, at den ene del af landet er dårligere stillet end den anden.

For øvrigt ville det interessere mig meget, om der var nogen, der kunne dokumentere, at en rimelig fornuftigt drevet erhvervsforretning i dette land, det være sig øst eller vest for Store-Bælt, har måttet gå ned eller haft store vanskeligheder på grund af taksterne.

Det kan i alt fald ikke være nogle, der bor vest for Store-Bælt. Jeg skal holde mig fra foreløbig at argumentere stærkere om dette. Jeg tror ikke, at nogen af de erhvervsdrivende, der bor på vestsiden, vil være bekendt at sige: vores vanskeligheder består i de takster. Jeg har aldrig hørt det. Jeg kender mange påståede eksempler, men jeg kender kun ét reelt eksempel, og det var et sjællandsk monopolfirma, som i kraft af også at kunne udnytte staten lidt måske spillede et spil, som skadede et fynsk firma.

Må jeg sige om problematikken med prioriteringen, som vi jo ikke når til enighed om — det skal være en personlig bemærkning — at jeg ved godt, at der er mange, der siger: hvordan tør en fynsk folketingsmand være enig med hr. Guldberg om, at vi bør have storlufthavnen først? Det tør han, fordi han var den første, som i Nordisk Råd rejste og mange gange i denne sal har rejst dette problem. Jeg vedstår, at det danske folk og Nordens folk tjener ved, at vi skaber den lufthavn. Herved skabes muligheder, som ikke kan skabes noget andet sted med den teknik, vi har til rådighed i form af fly. Jeg vil ikke vildlede befolkningen, heller ikke den fynske, og jeg er sikker på, at det fynske erhvervsliv nok skal klare sig, uanset om der skal sejles med færger eller man har fast forbindelse.

Hr. Bilgrav-Nielsen var inde på et andet problem, som jo er yderst interessant, men som der ikke er tid til at komme ind på her. Det er et af de store, hvordan man får pengene til at dække det hele. Jeg forstod det ærede medlem sådan, at hvis vi bruger pengene her, vil erhvervslivet komme til at mangle dem. Hvis vi tænker os, at vi skal investere flere milliarder i forureningsproblematikken, eller hvis vi tænker os, at de fredelige forhold fører til, at vore værfter kommer i yderligere vanskeligheder, så de måske skal hjælpes, kunne dette nok foranledige, at vi satte nogle penge af til det. Sådan er der en lang række ting, som måske nok burde gå ind i overvejelserne, inden vi alt for rask slog til her. Det er noget, som jeg synes motiverer, at vi støtter hinanden i at nå frem til en fornuftig og fredelig orden. Det gør vi ikke, hvis vi lægger det alt for hårdt op her.

Jeg har også lagt mærke til, at nogle drager EF-problemet ind og siger, at hvis vi